

Arrest

nr. 287 570 van 14 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. D'HAENENS, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Godan in het district Baghlan Markazi in de provincie Baghlan. U woonde daar met uw ouders, uw broer en uw drie zussen. Uw vader werkte niet en uw broer was soldaat in het leger. Uw gezin leefde van de opbrengst van de landbouvvelden. Ongeveer een maand voor uw vertrek werd uw broer door de taliban ontvoerd toen hij thuis gekomen was op verlof.

U ging vaak naar de madrasa voor koranlessen. Daar kwamen ook leden van de taliban die u uitleg gaven over jihad. Ongeveer een maand voor uw vertrek werd u door de taliban benaderd op het veld. Ze namen u mee naar hun basis omdat u hen moest helpen bij een aanval.

Toen u daar kwam waren er nog andere jongens die in de moskee studeerden. Ze zeiden dat u naar huis kon gaan en dat u 's avonds moest terugkomen voor de aanval. U wilde niet maar de taliban kon u overtuigen toen ze zeiden dat u uw broer zou zien. U ging naar huis en vertelde aan uw vader wat er gebeurd was. U vader was kwaad en zei dat u hen niet mocht geloven. Uw vader regelde een auto en besliste dat u het land moest verlaten. De taliban kwam u die avond zoeken in het huis. Uw vader zei dat hij niet wist waar u was.

U vertrok in juni 2019 en reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Europa. U kwam aan in België op 11 juni 2020 en diende op 22 juni 2020 een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u zestien jaar was.

Toen u in België was stuurde uw vader documenten op naar u met de post. De taliban ontdekten dat u in het buitenland was en ze doodden uw vader.

Op 28 juli 2021 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 augustus 2021. U legde in beroep een document neer waarin verwezen wordt naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en meer specifiek in Baghlan. De beslissing van 28 juli 2021 werd op 5 oktober 2021 ingetrokken door het CGVS omwille van de veranderde situatie in Afghanistan, die de inschatting van uw nood aan internationale bescherming bemoeilijkte.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: brieven over de functie uw broer in het leger, de bankkaart van uw broer, een certificaat van uw broer, de taskara van uw broer, een kaart van uw broer en een document van de post.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw vluchtmotieven.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u bij aankomst in België verklaarde zestien jaar te zijn (Registratieformulier, p. 1). Na een leeftijdstest bleek u echter 20 jaar oud te zijn en mogelijks zelfs 22 jaar (document leeftijdsanalyse). U verklaarde dat u niet akkoord gaat met dit resultaat (CGVS, p. 4). U klaarde deze tegenstrijdigheid niet uit.

Dat u trachtte de Europese asielinstanties te misleiden over een kernelement van uw identiteit, namelijk uw leeftijd, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan gehecht worden. Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen over uw asielmotieven die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

U verklaarde dat uw broer door de taliban werd meegenomen toen hij op verlof kwam naar huis. Hij werd door de taliban ontvoerd en u hoorde niets meer over hem (CGVS, p. 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat uw broer zich in Baghlan bevond (verklaring DVZ, vraag 17). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, herhaalde u dat uw broer werd meegenomen uit Baghlan toen hij op verlof kwam (CGVS, p. 7). Het louter herhalen van uw verklaringen kan deze tegenstrijdigheid niet ophelderen. Dit element doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u uw broer als soldaat in het leger werkte in Zabul (CGVS, p. 8). Het moet worden opgemerkt dat u erg weinig weet over het werk van uw broer. Zo weet u niet wat zijn functie was, bij welke afdeling hij werkte of welke promotie hij kreeg. U verklaarde dat hij in Zabul werkte, maar weet niet of hij ooit op andere locaties kwam of overgeplaatst werd (CGVS, p. 8-9). Toch legde u documenten neer die de legercarrière van uw broer gedetailleerd beschrijven. Uit deze documenten kan afgeleid worden waar, bij welke afdeling en wanneer uw broer bij het leger werkte en wanneer hij promoveerde. Dat u niet beter op de hoogte bent van deze informatie, terwijl u zelf de documenten erover in uw handen heeft, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover. Daarnaast doet het ook twijfels rijzen bij de authenticiteit van uw documenten. Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Toen u gevraagd werd waarom u niet beter op de hoogte bent van de inhoud van de documenten, verklaarde u dat u niet goed kan lezen en schrijven. U zou alleen iets op uw gsm kunnen schrijven. Daarom las u de documenten niet helemaal. Gevraagd waarom u geen hulp vroeg, zei u dat u dacht dat het CGVS zelf wel kon zien wat er op uw documenten staat. U dacht dat het niet nodig was om zelf op de hoogte te zijn van de inhoud (CGVS, p. 15). Dit gebrek aan interesse in de werkdocumenten van uw broer, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw broers profiel, temeer daar u zelf een causaal verband legt tussen uw broers werk en uw eigen problemen (CGVS, p. 10; vragenlijst CGVS, vraag 5).

Voorts verklaarde u dat u door de taliban benaderd werd om jihad te doen. Ze toonden u hoe u met een wapen moest werken en preekten in de madrasa. U werd meegenomen naar hun hoofdkwartier om mee te werken aan een aanval. De aanval werd uitgesteld en u moest later die avond terugkeren (CGVS, p. 10). Het is niet aannemelijk dat de taliban u meenemen naar hun hoofdkwartier om u dan meteen terug naar huis te laten gaan en dan later opnieuw te komen. Zo gaven ze u immers de kans om aan hen te ontsnappen. Gevraagd waarom de taliban zo handelde, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 14). U weet niet waarom u naar het hoofdkwartier moest komen. Bovendien heeft u dit element niet vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ. U verklaarde toen dat de taliban u kwamen zoeken, niet dat ze u meenamen voor een opdracht (vragenlijst CGVS, vraag 5). Deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

U verklaarde nog dat de taliban u kwamen zoeken in uw huis. Gezien voorgaande gebeurtenissen niet geloofwaardig zijn, kan ook aan dit element geen geloof gehecht worden. Het is bovendien weinig aannemelijk dat de taliban de moeite zouden doen om u steeds te komen opzoeken, als ze nog andere jongens hadden die wel voor hen konden werken (CGVS, p. 14). Deze onaannemelijkheid brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader door de taliban gedood werd toen u reeds in België aangekomen was (CGVS, p. 6). Ook hieraan kan echter geen geloof gehecht worden. Toen u gevraagd werd of er nog problemen waren na uw vertrek, haalde u de dood van uw vader niet aan. U zei dat de taliban naar uw huis kwamen om u te zoeken (CGVS, p. 14). Ook toen u nogmaals gevraagd werd naar problemen na uw vertrek, antwoordde u dat er geen andere problemen waren. Pas toen u er op gewezen werd dat uw vader gedood werd na uw vertrek, bevestigde u dit incident (CGVS, p. 15). Dat u dit incident niet meteen aanhaalde wanneer u gevraagd werd naar de problemen na uw vertrek, breekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover af.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond op 21 mei 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS).

Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Ook de overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde de taskara en de bankkaart van uw broer neer. Documenten hebben in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Daarnaast moet opnieuw verwezen worden naar de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Hoe dan ook bieden de taskara en de bankkaart van uw broer geen steun voor uw verklaringen over zijn profiel, noch voor uw verklaringen over de problemen met de taliban. U bracht ook een document mee van de post. Hieruit kan enkel afgeleid worden dat u post ontving uit Afghanistan, wat hier niet betwist wordt.

U legde in beroep een document neer waarin verwezen wordt naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en meer specifiek in Baghlan. Hieruit blijkt echter niet dat u persoonlijk geviséerd of vervolgd wordt. Bijgevolg kan er uit dit document geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.*

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de

mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen

de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en

humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO**

Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker beroept zich op de schending van:

"- art. 1 van de Conventie van Geneve van 28 juli 1951;

- art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);

- art. 48/3 van de wet van 15 december 1980;

- art. 48/5 van de wet van 15 december 1980;

- art. 48/6 van de wet van 15 december 1980;

- art. 48/7 van de wet van 15 december 1980;

- art. 62 van de wet van 15 december 1980;

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);

- artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

- het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)."

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift als volgt:

"I. BETREFFENDE DE BESTREDEN BESLISSING

1. Wat betreft de verklaarde leeftijd van verzoekende partij

Overwegende dat verwerende partij stelt dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij ondermijnt wordt aangezien verzoekende partij verklaarde zestien jaar te zijn ten tijde van het indienen van het verzoek om internationale bescherming, doch uit een leeftijdstest bleek dat verzoekende partij 20 jaar oud zou zijn;

Dat verzoekende partij er op wenst te wijzen dat deze leeftijdstest veeleer een leeftijdsschatting betreft, wat met zich meebrengt dat de **schatting** geenszins waarborgt dat de leeftijd met absolute zekerheid werd vastgesteld;

Dat het vaststellen van iemands eigenlijke leeftijd een zéér complexe aangelegenheid betreft, waarvoor er geen universeel gangbare methode bestaat, waardoor de gemaakte schatting niet als een absolute waarheid beschouwd kan worden;

Dat de door de Belgische autoriteiten gehanteerde methode, met name de drievoudige medische test (scan van de pols, de tanden en het sleutelbeen) door de wetenschappelijke wereld sterk bekritiseerd werd¹;

[...]

2. Wat betreft de verklaringen omtrent de broer van verzoekende partij

Overwegende dat verwerende partij van mening is dat er sprake is van een tegenstrijdigheid, aangezien verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaard hebben dat zijn broer zich in Baghlan bevond, doch tijdens het persoonlijk onderhoud meldde dat haar broer door de taliban ontvoerd werd en zij sindsdien niets meer van haar broer vernomen heeft;

Dat verzoekende partij inderdaad in de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken over haar broer en zussen verklaard heeft dat hun woonplaats in Baghlan is, doch dat dit niet betekent dat verzoekende partij verklaarde dat haar broer zich op dat eigenlijke moment in Baghlan bevond (verklaringen DVZ, vraag 17);

Dat bovendien duidelijk uit de vragenlijst, die op dezelfde dag (met name 07.10.2020) bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld, blijkt dat verzoekende partij reeds melding maakte van de ontvoering van haar broer (stuk 3);

Dat verwerende partij bijgevolg moedwillig overgaat tot een verkeerde lezing van de verklaringen van verzoekende partij om hieruit een niet-bestaande tegenstrijdigheid af te leiden;

Dat verwerende partij wederom niet gevolgd kan worden dat er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de asielmotieven van verzoekende partij.

Overwegende dat verwerende partij hekelt dat verzoekende partij weinig kennis heeft over het werk van haar broer;

Dat verzoekende partij nochtans documenten heeft neergelegd omtrent het werk van haar broer;

Dat verwerende partij stelt dat het feit dat verzoekende partij niet beter op de hoogte is van de inhoud van de door haar neergelegde documenten afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij, alsook aan de authenticiteit van de documenten;

Dat verzoekende partij nochtans duidelijk verklaard heeft dat zij niet goed kan lezen en schrijven, wat haar gebrekkige kennis van de inhoud van de documenten verklaard;

Dat verwerende partij vervolgens verwijst naar de in Afghanistan heersende corruptie om te stellen dat er weinig bewijswaarde gehecht kan worden aan documenten afkomstig uit Afghanistan;

Dat verwerende partij deze documenten die de werkzaamheden van de broer van verzoekende partij op gedetailleerde wijze aantonen echter niet zonder meer naast zich neer kan leggen;

Dat verwerende partij immers al te vaak en al te gemakkelijk zich schuilt achter de in Afghanistan heersende corruptie om vrijwel elk document afkomstig uit Afghanistan enige bewijswaarde te ontnemen;

Dat verzoekende partij van mening is dat haar verklaringen omtrent haar onwetendheid over de inhoud van de documenten afdoende is en dat haar op zijn minst het voordeel van de twijfel verleend had moeten worden (zie *infra*).

3. Wat betreft de verklaringen omtrent de problemen van verzoekende partij met de Taliban

Overwegende dat verwerende partij van mening is dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoekende partij zou meenemen naar hun hoofdkwartier om haar dan terug naar huis te laten gaan en later opnieuw te komen;

Dat dit echter louter een persoonlijke mening van verwerende partij betreft en zij op geen enkele wijze weet aan te tonen dat deze manier van handelen van de taliban niet geloofwaardig zou zijn;

Dat verwerende partij vervolgens stelt dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat de taliban verzoekende partij in haar huis kwamen zoeken, aangezien de voorgaande gebeurtenissen ongeloofwaardig zouden zijn, **quod non**;

Dat verzoekende partij ter zake volhardt in haar verklaringen en van mening is dat men haar op zijn minst het voordeel van de twijfel dient te verlenen (zie *infra*).

4. Wat betreft de dood van de vader van verzoekende partij

Overwegende dat verwerende partij geen geloof hecht aan het feit dat de vader van verzoekende partij door de taliban gedood werd toen verzoekende partij reeds in België was aangekomen, aangezien verzoekende partij dit niet meteen aanhaalde wanneer haar gevraagd werd naar problemen na haar vertrek;

Dat verzoekende partij zichzelf de schuld geeft van de dood van haar vader en hierdoor moeite heeft om hierover spontaan te vertellen;

Dat dit echter niet wegneemt dat de feiten wel degelijk gebeurd zijn.

II. IN HOOFDE: ERKENNING VAN DE STATUS VAN VLUCHTELING (Artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980).

1. Betreffende de verwestering van verzoekende partij

Verzoekende partij verliet Afghanistan reeds enige tijd geleden, met name in 2019.

Verzoekende partij kwam in België aan op 11.06.2020 en zij diende hier op 22.06.2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ondertussen heeft de Taliban de macht gegrepen in Afghanistan, waardoor verzoekende partij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als "afvallige", "niet-gelovige", "geen goede moslim", **et cetera**.

De vrees van verzoekende partij heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat zij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden. Deze vrees kadert zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering.

[...]

Hierboven werd door middel van objectieve en verifieerbare bronnen aangetoond dat er een risico op vervolging kan bestaan bij eventuele terugkeer naar Afghanistan vanwege de verwestering van verzoekende partij.

Dit risico heeft zich evenwel nog niet geopenbaard omwille van de simpele reden dat verzoekende partij niet is teruggekeerd naar Afghanistan en zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt. Doch kan men niet zomaar stellen, zonder degelijk onderzoek te voeren naar dit risico, dat het risico onbestaande zou zijn.

De verwerende partij had op zijn minst moeten onderzoeken of er sprake is van een persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekende partij, rekening houdende met alle elementen die voor haar liggen.

2. Betreffende de nood aan een toekomstgericht onderzoek

Het is een algemeen principe dat de beoordeling van een nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient immers niet alleen te worden geboden aan personen die reeds in het verleden vervolgd werden, doch ook aan personen die het risico lopen om vervolgd te worden.

[...]

In dit opzicht is het profiel van verzoekende partij als **verwesterd persoon die zich reeds langere tijd buiten het Afghaans grondgebied bevindt**, een gegeven dat aanleiding moet geven tot een bijzonder voorzichtig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, gezien de Taliban er de controle uitoefenen (zie supra).

Gezien dit gegeven moet het voordeel van de twijfel (zie infra) aan ook ruim worden toegepast, zowel op de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij, als op de zwaarwichtigheid van de aangehaalde feiten en de hieruit voortvloeiende vrees, alsook de actualiteit ervan.

Er moet worden besloten dat verzoekende partij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

3. Betreffende het voordeel van de twijfel

[theoretische uiteenzetting inzake het voordeel van de twijfel]

4. Betreffende de erkenning van de vluchtelingenstatus

Op grond van bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat verzoekende partij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van haar risicoprofiel en dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Overwegende dat krachtens artikel 1A van het Verdrag van Genève inzake vluchtelingen elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van, onder meer, zijn (toegerekende) politieke opvattingen en zijn sociale groep, erkend dient te worden als vluchteling;

Dat verzoekende partij op duidelijke wijze haar vrees voor vervolging door de Taliban geïdentificeerd heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS;

Dat verzoekende partij bovendien een bijkomende vrees heeft nu dat de Taliban de controle verworven heeft, met name deze van beschouwd te worden als verwesterde persoon.

[...]"

Inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker in ondergeschikte orde de schending van de volgende wettelijke bepalingen aan:

“- art. 3 van het EVRM;

- art. 48 van de Vreemdelingenwet;

- de artikelen 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);
- het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

Verzoeker geeft een uiteenzetting inzake artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Verder betoogt hij als volgt:

"Verwerende partij stelt dat (stuk 1, p. 3): [...]

Vooreerst wenst verzoekende partij op te merken dat zij ervan uitging dat verwerende partij de berichtgeving in de media nauwgezet volgde en dus op de hoogte was van de situatie.

Verzoekende partij was bovendien op de hoogte van het feit dat verwerende partij de Afghaanse dossiers bevroren had ter analyse van de situatie en ging er bijgevolg van uit dat verwerende partij kennis had van alle bronnen die in huidig verzoekschrift werden aangehaald.

[...]

2. Betreffende het vluchtrelaas van verzoekende partij

Gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus (zie supra), zijn er redenen om aan te nemen dat verzoekende partij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de wet van 15 december 1980, met name ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de daden van vervolging waarvan zij het slachtoffer was in Afghanistan en het feit dat de Taliban er momenteel het gezag uitoefent.

3. Betreffende het schrikbewind van de Taliban

De Taliban voerde in het verleden reeds een terreurbewind in Afghanistan, waaronder de gehele Afghaanse bevolking enorm te lijden had.

Er zijn serieuze indicaties dat het ditmaal niet anders is en de Taliban wederom teruggrijpt naar hun reeds eerder tentoongespreide wandaden om hun bewind kracht bij te zetten en terreur te zaaien onder de plaatselijke bevolking.

[...]

4. Betreffende de humanitaire situatie in Afghanistan

Op de website van verwerende partij staat in een nieuwsbericht van 02.03.2022 het volgende te lezen met betrekking tot de humanitaire situatie in Afghanistan en de eventuele nood aan internationale bescherming die hieruit volgt: [...]

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat (stuk 1, pp. 4-6): [...]

Deze bewering van verwerende partij berust op een gedeeltelijke lezing van zowel de huidige situatie in Afghanistan als van de relevante rechtspraak.

a) De humanitaire situatie en hongersnood in Afghanistan

Afghanistan wordt momenteel geconfronteerd met een hongersnood die zijn weerga niet kent.⁴² In een verklaring van 11 januari 2022 riepen de VN op tot bijstand aan Afghanistan.

[...]

b) De verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis

De huidige humanitaire crisis in Afghanistan houdt gedeeltelijk verband met de droogte, maar deze droogte heeft politieke oorzaken, en de ernst van de huidige crisis wordt verklaard door de verantwoordelijkheid van specifieke actoren.

[...]

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, is de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg van vastberaden acties van specifieke actoren.

c) De humanitaire crisis in Afghanistan leidt tot een schending van artikel 3 EVRM

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds bij verschillende gelegenheden geoordeeld dat een bijzonder betreurenswaardige socio-economische of humanitaire situatie neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

[...]

Enkele maanden na de val van de Afghaanse regering lijkt de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar in veel opzichten op de situatie in Somalië in 2011, en de elementen waarop het Hof zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 EVRM heeft gebaseerd, zijn ook thans in Afghanistan aanwezig, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert.

d) Subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis/hongersnood

In het internationale recht correspondeert artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn met het beginsel van non-refoulement van artikel 3 EVRM: [...] Dit artikel is in Belgisch recht omgezet door artikel 48/4, b) van de wet van 15 december 1980.

[...]

Subsidiaire bescherming is alleen van toepassing wanneer de gevreesde behandeling geen vervolging is in de zin van het Verdrag van Genève. Elke onmenselijke of vernederende behandeling op grond van "ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging" maakt immers vervolging uit die moet leiden tot de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Hoewel uit de Kwalificatierichtlijn volgt dat de toepassing van subsidiaire bescherming de verantwoordelijkheid van de actoren vereist, impliceert deze verantwoordelijkheid geen opzettelijke handeling van de kant van deze actoren, zonder welke artikel 15 b) van de Kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn.

De huidige humanitaire crisis in Afghanistan, de hongersnood die het leven van een groot deel van de bevolking bedreigt, is duidelijk het gevolg van het optreden van actoren. De machtsovername door de Taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, hebben ertoe geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op het gebied van voedsel.

In tegenstelling tot het "Nieuw beleid voor de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming uit Afghanistan" van verwerende partij moet men aan Afghanen die niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, de subsidiaire beschermingsstatus verlenen omwille van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling in verband met de humanitaire crisis en de hongersnood in Afghanistan.

5. Betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan

Met betrekking tot de veiligheidssituatie stelt verwerende partij (stuk 1, pp. 3-4): [...]

Dat hierboven reeds werd aangehaald dat UNHCR van mening is dat de situatie in Afghanistan uitermate onvoorspelbaar blijft (zie supra).

Dat het hierboven aangehaalde rapport van Nansen eveneens wijst op verschillende objectieve bronnen waaruit blijkt dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het Taliban-bewind.

[...]

6. Betreffende de terugkeer naar Afghanistan

Hierboven werd al ingegaan op de risico's die personen die terugkeren naar Afghanistan na een lang verblijf in Europa lopen (zie supra onder het deel over verwestering).

Bovendien werden, volgens het OSAR-rapport van maart 2021, personen die terugkeerden uit Europa als "rijk" beschouwd, waardoor zij gemakkelijker het slachtoffer werden van criminaliteit: [...]

Zie in deze zin eveneens het hierboven aangehaalde Nansen-rapport.⁹⁹

In een Country of Origin Query Response van EASO worden bovendien bijkomende problemen gesignaleerd met betrekking tot een terugkeer naar Afghanistan: [...]

Dit risico is er alleen maar op vergroot ten gevolge van de desastreuze socio-economische situatie waarin Afghanistan zich momenteel bevindt en waarbij er een ernstige hongersnood heerst (zie supra).

7. Betreffende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekende partij is in het licht van de hierboven aangehaalde elementen van mening dat een terugkeer naar haar land van herkomst niet alleen een schending zou uitmaken van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet gezien het reële risico op ernstige schade wegens onmenselijke of vernederende behandeling in het licht van haar vluchtrelaas, alsook van de dramatische humanitaire situatie in Afghanistan, maar tevens een schending zou uitmaken van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet gezien het reële risico op ernstige schade wegens een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een of binnenlands gewapend conflict, met name in het licht van de dramatische veiligheidssituatie in Afghanistan. Men dient dus, in hoofddeorde, verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen."

In uiterst ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de vernietiging van de bestreden beslissing:

*"Het CGVS heeft het relaas van verzoekende partij **duidelijk onvoldoende geanalyseerd**: de tegenpartij heeft al te gemakkelijk besloten om tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder op afdoende wijze rekening te houden met de algemene en persoonlijke situatie waarin verzoekende partij verkeerde in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen.*

In het licht van bovenstaande elementen, schendt de CGVS dus ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

in dergelijke omstandigheden moet verzoekende partij opnieuw verhoord worden door de verwerende partij. Bij deze past het om de bestreden beslissing te vernietigen, zodat de CGVS tot aanvullende onderzoeksmaatregelen kan overgaan."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"2. Platform kinderen op de vlucht, leeftijdsschatting van niet-begeleide minderjarigen (NBMW in vraag: Probleemstelling, analyse en aanbevelingen, september 2017

3. Vragenlijst DVZ".

2.3. Bij aanvullende nota van 10 januari 2023 voegt verweerder:

"- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [URL]

- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022

- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [URL]

- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [URL]

- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [URL]

- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [URL]

- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op [URL]

- EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op [URL]".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Samen met verweerder wordt vastgesteld dat verzoeker geen duidelijk zicht biedt op zijn leeftijd.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat u bij aankomst in België verklaarde zestien jaar te zijn (Registratieformulier, p. 1). Na een leeftijdtest bleek u echter 20 jaar oud te zijn en mogelijks zelfs 22 jaar (document leeftijdsanalyse). U verklaarde dat u niet akkoord gaat met dit resultaat (CGVS, p. 4). U klaarde deze tegenstrijdigheid niet uit.

Dat u trachtte de Europese asielinstanties te misleiden over een kernelement van uw identiteit, namelijk uw leeftijd, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker biedt in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen voormelde motieven, die terecht en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Verzoeker houdt in het verzoekschrift onder verwijzing naar algemene informatie een algemeen en theoretisch betoog omtrent de (on)betrouwbaarheid van een leeftijdsonderzoek en meent dat niet kan geconcludeerd worden dat zijn algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd omdat hij verklaard heeft zestien jaar te zijn.

Te dezen dient benadrukt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, “*Federale Overheidsdienst Justitie, Dienst Voogdij, Kennisgeving van onze beslissing*”). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Verzoekers algemeen betoog en verwijzingen naar algemene informatie inzake de betrouwbaarheid van leeftijdsonderzoeken zijn niet dienstig in onderhavige procedure.

De voorstaande vaststellingen inzake verzoekers leeftijd maken bijgevolg een negatieve indicatie uit voor wat betreft verzoekers algemene geloofwaardigheid.

5. Verzoeker stelt Afghanistan te zijn ontvlucht omwille van problemen met de taliban. Verzoekers broer, die soldaat was bij het leger, werd beweerdelijk een maand voor verzoekers vertrek uit Afghanistan ontvoerd door de taliban, waarna verzoeker door de taliban benaderd werd om deel te nemen aan een aanval. Hierop besliste verzoekers vader dat verzoeker diende te vertrekken en verliet hij Afghanistan in

juni 2019. Verzoekers vader zou door de taliban zijn gedood toen deze ontdekten dat verzoeker in het buitenland verbleef.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verweerder vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk kon maken dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Verweerder hecht immers geen geloof aan verzoekers verklaringen over zijn vluchtmotieven.

De Raad sluit zich na kennisneming van de elementen in het dossier aan bij de vaststellingen van verweerder. Dienvolgens blijkt:

- verzoeker verklaarde bij het CGVS dat zijn broer door de taliban werd meegenomen toen hij op verlof naar huis kwam en verzoeker sindsdien niets meer van hem vernam (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog aangaf dat zijn broer zich in Baghlan bevond (verklaring DVZ, vraag 17);
- de vaststelling dat verzoeker erg weinig weet over het werk van zijn broer (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9), terwijl hij zelf documenten neerlegt die de legercarrière van zijn broer gedetailleerd beschrijven, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover;
- verzoekers gebrek aan interesse in de werkdocumenten van zijn broer (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15) doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden profiel van zijn broer;
- het is niet aannemelijk dat de taliban verzoeker zouden meenemen naar hun hoofdkwartier, om hem vervolgens meteen terug naar huis te laten gaan en hem later die avond te laten terugkomen voor een aanval (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, p. 14);
- verzoeker heeft bij de DVZ nagelaten te vermelden dat de taliban hem meenamen voor een opdracht, wat de geloofwaardigheid ervan ondermijnt;
- gelet op het voorgaande is niet geloofwaardig dat de taliban verzoeker kwamen zoeken bij hem thuis, te meer omdat ze nog andere jongens hadden die wel voor hen konden werken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14);
- hoewel verzoeker verklaarde dat zijn vader door de taliban gedood werd toen hij reeds in België aangekomen was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6), haalde hij de dood van zijn vader niet meteen, noch spontaan aan wanneer hem werd gevraagd naar enige problemen na zijn vertrek uit Afghanistan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15).

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen over zijn broer, het verwijzen naar de door hem neergelegde documenten, het uiten van persoonlijke vergoelijkungen, het geven van *post factum* verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit vormt bezwaarlijk een dienstig verweer. Verzoeker slaagt er aldus niet in hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

6. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen over zijn broer, bevestigt verzoeker dat hij bij de DVZ over zijn broer en zussen verklaard heeft dat hun woonplaats in Baghlan is, maar dat dit niet betekent dat hij verklaarde dat zijn broer zich op dat eigenlijke moment in Baghlan bevond (verklaring DVZ, vraag 17). Hij wijst er tevens op dat uit de vragenlijst, die op dezelfde dag bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld, duidelijk blijkt dat hij reeds melding maakte van de ontvoering van zijn broer (stuk 3, bij verzoekschrift).

Indien verzoekers broer daadwerkelijk omstreeks mei 2019 door de taliban ontvoerd werd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij de DVZ op 7 oktober 2020 zou verklaren dat zijn broer in Baghlan woont (verklaring DVZ, vraag 17). Bovendien verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn broer 8 jaar als soldaat werkzaam was bij het leger

en gestationeerd was in Zabul (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Verzoekers incoherente verklaringen over de woonplaats van zijn broer ondermijnen wel degelijk de geloofwaardigheid van de voorgehouden ontvoering van verzoekers broer door de taliban.

7. Verder benadrukt verzoeker in het verzoekschrift duidelijk te hebben gesteld dat hij niet goed kan lezen en schrijven en dat dit zijn gebrekkige kennis van de inhoud van de documenten omtrent het werk van zijn broer verklaart. Hij meent daarnaast dat verweerder deze documenten, die de werkzaamheden van zijn broer op gedetailleerde wijze aantonen, niet zonder meer naast zich neer kan leggen en zich al te gemakkelijk schuilt achter de in Afghanistan heersende corruptie om vrijwel elk document afkomstig uit Afghanistan enige bewijswaarde te ontnemen.

In navolging van verweerder wordt vastgesteld dat verzoeker documenten bijbrengt waarvan hij de inhoud niet kent. Aangezien deze documenten betrekking hebben op het werk van zijn broer, hetgeen de aanleiding is van diens ontvoering door de taliban en verzoekers eigen problemen die hem ertoe noopten zijn land van herkomst te verlaten, is redelijk te verwachten dat verzoeker zich zou trachten informeren aangaande de inhoud ervan.

Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat verweerder zich al te gemakkelijk schuilt achter de in Afghanistan heersende corruptie om vrijwel elk document afkomstig uit Afghanistan enige bewijswaarde te ontnemen, dient opgemerkt dat documenten niet als alleenstaand kunnen worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Zoals reeds werd vastgesteld gaan verzoekers documenten gepaard met gebrekkige en ongeloofwaardige verklaringen, zodat de bewijswaarde ervan dan ook wordt aangetast.

8. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat verweerder op geen enkele manier aantoont dat de manier van handelen van de taliban niet geloofwaardig zou zijn en volhardt in zijn verklaringen over zijn problemen met de taliban. Verzoeker komt aldus niet verder dan het louter tegenspreken van de motivering van verweerder en de volharding in zijn eigen verklaringen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht tegen de terechte en pertinente motieven in de bestreden beslissing dienaangaande. Deze luiden als volgt:

“Voorts verklaarde u dat u door de taliban benaderd werd om jihad te doen. Ze toonden u hoe u met een wapen moest werken en preekten in de madrasa. U werd meegenomen naar hun hoofdkwartier om mee te werken aan een aanval. De aanval werd uitgesteld en u moest later die avond terugkeren (CGVS, p. 10). Het is niet aannemelijk dat de taliban u meenemen naar hun hoofdkwartier om u dan meteen terug naar huis te laten gaan en dan later opnieuw te komen. Zo gaven ze u immers de kans om aan hen te ontsnappen. Gevraagd waarom de taliban zo handelde, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 14). U weet niet waarom u naar het hoofdkwartier moest komen. Bovendien heeft u dit element niet vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ. U verklaarde toen dat de taliban u kwamen zoeken, niet dat ze u meenamen voor een opdracht (vragenlijst CGVS, vraag 5). Deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

U verklaarde nog dat de taliban u kwamen zoeken in uw huis. Gezien voorgaande gebeurtenissen niet geloofwaardig zijn, kan ook aan dit element geen geloof gehecht worden. Het is bovendien weinig aannemelijk dat de taliban de moeite zouden doen om u steeds te komen opzoeken, als ze nog andere jongens hadden die wel voor hen konden werken (CGVS, p. 14). Deze onaannemelijkheid brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.”

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht, zijn terecht en pertinent, en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van bovenstaande motieven.

9. Tot slot wordt in navolging van verweerder vastgesteld dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud de dood van zijn vader niet meteen en spontaan aanhaalde wanneer hem werd gevraagd naar de problemen na zijn vertrek (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker zichzelf de schuld geeft van de dood van zijn vader en hierdoor moeite heeft hierover spontaan te vertellen, komt voor als een laattijdige verklaring die na kennisname van de

bestreden beslissing tot stand is gekomen. Verzoeker verklaarde immers reeds eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn vader overleden was, toen hem werd gevraagd naar zijn familie (*"Vertel eens over uw familie."*, *"Mijn vader is A., hij leefde nog toen ik vertrok en toen ik in België kwam na een paar maanden stierf hij. En mijn moeder is Bibi ze is in het dorp. De laatste twee weken zijn er veel gevechten in de regio en heb ik geen contact met hen."*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). De vaststelling dat verzoeker eerder spontaan de dood van zijn vader aanhaalde, maar deze onvermeld liet wanneer hij werd bevraagd naar de problemen na zijn vertrek, wijst er slechts op dat zijn verklaringen over de reden en omstandigheden waarin zijn vader om het leven kwam niet waarachtig zijn en dat de dood van zijn vader geen verband houdt met verzoekers eigen voorgehouden asielrelaas.

10. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij Afghanistan in 2019 heeft verlaten, vervolgens in België aankwam op 11 juni 2020 en op 22 juni 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij wijst op de machtsovername door de taliban in Afghanistan en stelt bijkomend te vrezen om beschouwd te worden als afvallige, niet-gelovige of geen goede moslim. Hij benadrukt dat hij al zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, dat hij zich anders is beginnen gedragen en kleden. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift uitgebreid naar talrijke landeninformatie inzake de situatie en terugkeer van verwesterde Afghanen en de houding van de taliban. Verzoeker voert aan dat zijn profiel als verwesterd persoon die zich reeds langere tijd buiten het Afghaans grondgebied bevindt een gegeven is dat aanleiding moet geven tot een bijzonder voorzichtig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, gezien de taliban de controle er uitoefenen.

10.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting — wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van

mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51).

Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

10.2. *In casu* betoogt verzoeker dat hij Afghanistan in 2019 heeft verlaten, zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen gedragen en kleden.

De Raad wijst erop dat verzoeker – op basis van zijn gecorrigeerde leeftijd die blijkt uit het leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij – reeds meerderjarig was ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Aangaande het uiterlijk van verzoeker, zoals zijn kledij, dient opgemerkt dat deze uiterlijke kenmerken niet van die aard zijn dat verzoeker deze niet kan aanpassen teneinde zich te conformeren naar de geldende normen van de Afghaanse maatschappij. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van twee à drie jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Er dient hierbij opgemerkt dat verzoeker nog steeds Pashtou spreekt, zo blijkt uit diens persoonlijk onderhoud. Uit verzoekers verklaringen blijkt tevens dat zijn familie nog steeds in Afghanistan woont en dat hij nog contact onderhoudt (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7).

Voor het overige beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Inzake de door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie stelt verweerder in de verweernota immers terecht het volgende:

“2.6.2. Waar verzoeker meent dat het algemeen geweten is dat er problemen zijn voor personen die na een verblijf uit Europa terugkeren, gaat hij eraan voorbij dat er noch uit de landeninformatie in het administratief dossier, noch uit de informatie die wordt bijgebracht in het verzoekschrift, zou blijken dat **alle Afghanen** problemen zullen kennen bij terugkeer. Verzoeker citeert in dit verband uit de **UNHCR Eligibility Guidelines** van augustus 2018. Verweerder stelt echter vast dat een belangrijk element uit deze richtlijnen, namelijk de noodzaak om rekening te houden met de individuele omstandigheden van het geval (p. 48: “depending on the individual circumstances of the case”), hierbij niet wordt vermeld. Hieruit blijkt immers dat niet iedere Afghaan die terugkeert uit het Westen het risico loopt om door de taliban en/of de lokale gemeenschap te worden geïdoleerd als verwesterd.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>). Niet alle personen die onder dit profiel vallen, lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: geslacht, de gedragingen van de verzoeker, gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, leeftijd, de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

2.6.3 Daarnaast verwijst verzoeker naar verschillende passages uit de **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022. Waar hij citeert uit het rapport dat er een negatieve perceptie is ten opzichte van Hazara's, wijst verweerder erop dat verzoeker Pashtou is van origine, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze informatie op hem betrekking zou hebben.

Wat de verwijzing betreft naar het **artikel in het Oostenrijkse dagblad Kronen Zeitung** (geciteerd uit de EASO Afghanistan Country Focus, maar ook beschikbaar op „Krone“-Interview - „Wir nehmen eure straffälligen Asylwerber zurück!“), dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee slechts verwijst naar één passage in één interview, waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en in concreto vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders.

Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context van dit gesprek, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan taliban-woorvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelt: „Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?“ en deze antwoordt: „Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht“. („Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?“ „Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat“). Dat met deze passage verwezen wordt naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

Ook wat het citaat uit het **UK Home Office rapport** geeft duidelijk te kennen dat niet iedere Afghaan een risico loopt om te worden beschouwd als verwesterd bij terugkeer. Zo staat er te lezen **“may also include persons perceived as ‘Westernised’ after having spent time in the West”**.

2.6.4 Vervolgens wordt uit meerdere rapporten die verzoeker aanhaalt gerefereerd naar een onderzoek van F. Stahlmann. In dit rapport wordt gesteld dat terugkeerders een ideaal doelwit zijn voor de taliban, maar hierbij moet erop geduid worden dat dit rapport weliswaar de ervaringen van 55 Afghanen die vanuit Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd beschrijft en inderdaad mogelijke risico's of kwetsbaarheden aantoont zoals (crimineel) geweld, targeting door de taliban of door eigen familieleden, rekrutering door rebellengroepen, intimidatie door de veiligheidsdiensten en toegang tot levensmiddelen, zowel verzoeker als zijn advocaat nalaten om in concreto aan te tonen om welke reden of op welke wijze een terugkeer naar Afghanistan voor verzoeker onmogelijk zou zijn, of waarom dit in zijn hoofd een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken (RvV 15 december 2020, nr. 246 128).“.

Verder merkt verweerder in de verweernota terecht op dat, waar verzoeker ook citeert uit een rapport van OSAR er op dient gewezen te worden dat dit rapport eveneens stelt dat terugkeerders uit het buitenland kunnen worden blootgesteld aan daden van vervolging, maar dat uit niets blijkt dat dit per definitie het geval is voor elke terugkeerder. Verweerder merkt evenwel verkeerdelijk op dat dit rapport reeds dateert van 2017, aangezien het door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde rapport van 21 maart 2021 dateert – wat zich evenzeer voor de machtsvername situeert. Waar verzoeker stelt dat nu de taliban aan de macht is in Afghanistan het risico voor terugkeerders veel groter is, is dit een louter blote bewering die geenszins wordt gestaafd.

Op basis van de voorgaande vaststellingen dient benadrukt dat de loutere verwijzing naar algemene informatie in het verzoekschrift niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in geval van terugkeer een risico loopt om vervolgd te worden. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging in concreto aan te tonen, maar blijft hier in gebreke. Gelet op wat voorafgaat, brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou gevisieerd worden omwille van zijn langdurig verblijf in Europa.

11. Voor zover verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar landeninformatie, waaruit blijkt dat personen die terugkeerden uit Europa als “rijk” beschouwd worden en zo gemakkelijker het slachtoffer worden van criminaliteit, dient opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier geheel in gebreke.

12. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

13. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

14. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die Richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde Richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

15. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de Richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het taliban-bewind en wijst erop dat het geweld gepaard gaat met veel burgerslachtoffers.

Verzoeker citeert in het verzoekschrift uit landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker brengt echter geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

W. MULS